

במחנה בימי החול ואז לאה היא מן החזה ד"ח ולמעלה בחצי העליון. ה' הוא זוג יעקב עם לאה בלילה בשמיים דחול. ה' הוא זוג יעקב עם רחל והוא בשמיים דחול. חוונ ה' הוא הוא אשר אלו עסוקים בו עשה וביאורו הוא ק' דע כ' יעקב הוא נמשך ונאלץ ויולא מן יסוד דאבא המתפשט מן החזה ד"ח ולמעלה והארים זו יולא לחוץ מן החזה ד"ח ונעשה שם בחינת יעקב מד פנים ד"ח והם פנים ואחור ר"ל פנים ד"ח כנגד אחור יעקב וכנגד יעקב ממש יולא ג"כ רחל מן החזה ד"ח אלא שהיא באחורי ה"ח ועומדים שם אחור בחזקת רחל עם ז"ל. והנה כאשר רחל חוזרת פכ"פ עם ז"ל אין לה מקום לעמוד שם (י' כ' שם עומד יעקב כנו' והוא עומד בחזקת רחל וכנו כנגד רחל ז"ל ואמנם לר"ך שיסתפק יעקב יולד עמו כדי לתת מקום אל רחל גם היא ואז עומדים יעקב עם רחל פכ"פ וע"ז יעקב מלמד עמו ועומד כד ימין ד"ח ורחל מלמדת עמלה כד שמאל ד"ח ונמלאו ל"ד יעקב ול"ד רחל כד פנים ד"ח אכל אינם ממש פנים כפנים עמו. ונדע כי יעקב נמשך מהארת יסוד דאבא המתפשט מחוץ אל ז"ל כנגד החזה ורחל מהארת יסוד אימא היוצאת גם היא לחוץ. ומלא כי עתה השני יסודות ד"ח"א הגנויים טו"ך ז"ל הם שניהם מאירים דרך הפנים ד"ח ואז מן היסוד דאימא אשר ממנו יולאים הגבו' הם בונים ומתקנים את רחל והיסוד דאבא מאיר ובונה ומתקן את יעקב וכתפילת ר"ח (י' ל"ח) שם דרוש זה יסוד ברוך ופ"ש. ומלא כי יעקב ורחל שניהם עומדים וע"ז פכ"פ יחד מן החזה ד"ח ולמעלה יעקב כד ימין ד"ח ורחל כד שמאל. וכבר נבאר כי מן הח"ת ד"ח נעשים ב' הכתמים דיעקב ורחל ומן הנ"ח ד"ח נעשים כל שארית ב' פרט' דיעקב ורחל :

והנה עתה נאשר מהפכו יעקב ורחל פכ"פ ומלא יעקב כנגד קו הנלח ד"ח ורחל כנגד קו ההוד ד"ח לפי שהוד יונק מן הימין לעולם והקבצה יונקת מן השמאל לעולם וחס מ"ש בתיקונים אינו בגלל ואיני כבוד ר"ל אינו יעקב עומד בגלל ד"ח ואיני רחל עומדת כבוד ד"ח ונדע כי כל הנלחים ד"ח וא"י כולם מתלבשים וז' וכולם בגלל ד"ח. נמלא כי ביהו' יעקב בגלל ד"ח ג"כ הוא עומד בכל שאר הנלחים ועד"ן רחל ביהוה כבוד ד"ח עומדת ג"כ בכל שאר ההודות וא"כ מ"ש בתיקונים אינו בגלל ואיני כבוד ר"ל כי יעקב עומד כד ימין אשר שם כל הנלחים (ה) ד"ח וד"ח"א וד"ח ורחל עומדת כד שמאל אשר שם כל ההודות ד"ח וד"ח"א וד"ח"א גם זה יסוד בתיקוני' דגלל אקרי אספקלרייא דנהרא הוד אקרי אספקלרייא רלח נהרא והכוונ' היא על יעקב ורחל כי יעקב העומד בגלל אקרי אספקלרייא דנהרא ורחל העומדת כבוד אינו אספקלרייא דלח נהרא. גם זה מ"ש בתיקונים כי יהוה אדני אינו פרוהת דל בגלל ד"ח כבוד וד אינו כבוד אלא איהוה"י והכוונ' היא על רחל ויעקב העומדים פרוהת דל בגלל ד"ח כבוד וד יעקב ורחל אינו כבוד או שניהם חיבור או כ' אין שם הפרש שתי קוים כמו ביהוה בגלל הוד וכד"ל בחזרת העמידה של ש"ן אשר או יעקב ורחל בחו"ג ד"ח אשר או שניהם פרוהת ובהיותם דעתם הם ביחוד"א חדא וכן בעלייהם כנגד מ"י"ב ד"ח שהוא בשמיים דשם או שניהם פרוהת יהוה יעקב בכחמה ואדני רחל בבינה ובפלותם עד הכתר ד"ח קו האמנעי' תרי"בו בחיבורא חדא. וכד"ל בפ"י ערבים כוונ יעקב עם לאה מן החזה ד"ח ולמעלה הוא ג"כ עד"ן כי ביהוה כשני הקוים הם פרוהת ובהיותם בקו האמנעי' הם מחוברים ודי להיך"ן. ונחזור לענין ראשון כי מ"ש שחורים פכ"פ בחיבו' מלך שוור ומשיע ומגן כנ"ל אין זה אלא ביעקב ורחל ששניהם עומדים פנים ועי"ן כסוד ברכת ש"ס שלום כי שם נבאר אמיתות ענין זה הדרוש :

והנה נתקנה רחל ככל שיעור קומת ז"ל ע"י אלו התיבוי"ח"כ מחליו בלתי כוונתי בשום חיבה נעשה הדבר הזה והוא שיואלין נה"י דאימא מתוך רחל כי ענין ההכנסה לריכה אל טיבות שנוכין בהם להכניסם אכל בלאתם יולאים מאליהם שלא על ידיט והנה חיבך בלאתם מתוכים היא מתפשטת משיעורה אשר בחמילי' ונשארית גובה קומתה מן החזה ד"ח ולמעלה בלבד לא פחות מזה (ס) לפי שכבר קבלה הארה גדולה כאשר גדלה פנים ככל שיעור קומת ז"ל והספיקה אותה ההארה להאירה עתה בבחי' זו כנ"ל. אכל עדיין לר"ך לתת טעם למש שיעורה היתה בלאתם עד החזה לא פחות ולא יותר והענין הוא מפני שמקום אילנותה הוא כנגד החזה

כיוון כמו שנבאר במלת בא"י מן אברהם משאר אח"כ גולתה מן החזה ד"ח ולמעלה בלבד כמו שנבאר ומכאן שוקף ההארה הגדול' שקבלה ביהו"י גבוהה (א) ככל שיעור קומת ז"ל מספיק לה עתה להיות שיעורה מן החזה ולמעלה בלבד אחר שיסתלקו ממנה נה"י דאימא והלואי יספיק לה. והנה מתחילה מסתלקין המוחין מסו"ך ז"ל ואח"כ ג' פרקים ונה"י דאימא תחילין עם בחי' המוחין שנפושם נכנסין טו"ך רחל העומדת עתה בבחי' נק"י קטנה כנו' כדי להגדילה ולהיות בה י"ס כמו היא (י') ואמנם חמ"י נכנסת עתה היסוד דאימא טו"ך הנק"י הוא וזו עבד' הנק"י הוא בבחי' מל' שבה וזו נק' מלך ואח"כ נכנסין בה תלת פרקין תחילין דנה"י דאימא וזו עבדלת כשיעור ג' שהם נה"י שלה ולזה אנו אומרים שור כי כל העוזר הוא פ"י סמכי קטות נה"י דילה העוזרים וסומכים אותה להקימ' ומפילתה. ואח"כ נכנסין בה ג' פרקין אמנעי' דנה"י דאימא וזו עבדלית בה שיעור ז"ך שבה וכנגדו אנו אומרים ונשיע כבוד כוס יושפות אשף שהם ג"כ תלתא אבהן שבה הנקרא יושפות וכמ"ס' הושיעיה ימיר' וענני כי ה'שופ' ברושות היא. אח"כ נכנסים בה ג' פרקים עליון דנה"י דאימא וזו עבדלית

בה ג"כ שבה וכנגד זה אומרים ומגן לב' טעמים הא' הוא כי בג"ד י' הגנה והללה מן הקל"י שאין להם שום אחיזה בהם. ועוד כי חרטום חנם הוא מגן ומגנה והענין הוא כי בג"ד אין אלן הקל"י אחיזה ובמגם הם נחמוס שם. גם ט"א ג' (ג) עמוק והוא

במ"ש במ"א כי מגן ה"ס ג"ס אלן אלן אלן וה"ס ב' שמות אלן ש"ס בחרין מסו"ך קדישין וש"ס אלן ג' בחוטמתא בלמעשה וזו נמנו באד"ר כבוד שפי"ג (ג) נהו"ך ד"ח בחרין מסו"ך קדישין וה"ס שני שמות אלן במלואם שהם בגימטרי' ש"ע וע"ש בלדרת ג"א וזו הסדר ממטה למעלה כי מתחיל מן העטרת דיסוד דאימ' והלך ומונה עד ג' פרקין עליון שכנה"י דאימא אמנם בערך רחל לר"ך להיות סדרן מלמעלה למטה. והוא כי הנה כאשר מסתל"ן לכנס שלשה פרקין תחילין דנה"י דאימא. הנה הם מתלבטין טו"ך ג"ד דחל וכשנכנסים גם ג' פרקין אמנעי' או נכנסין ג"ש תחילין ג"ג אמנעי' שבה וכשנכנסו גם ג' פרקין עליון או נכנסים ג' פרקין תחילין דנה"י דאימא בגי"ח ורחל ומלא כי בערך נה"י דאימא הסדר הוא מתחיל לעילא ובערך רחל הסדר הוא מעילא למסא וא"כ לר"ך שנבאר סדר מלות אלו בערך רחל מעילא למסא באופן זה. מלך הוא הכתר דחל כבוד כתר מל' כי הכתר שבה נק' מלך לפי שהוא ראש המל' ובחי' זו נתקנה בהכנס עטרה דיסוד דאימא אשר גם היא נקרא מל' דאימא כטודע. ועוד הם ג"ד דחל שנכנסו בהם ג' פרקין תחילין דאימא ומשיע' הם ג' פרקין אמנעי' כהלה אמנעי' שבה מגן הם פרקין עליון בגי"ח שבה):

ודע כי כספר הוזהר פ' פקודי אהרן ש' לר"ך לכוין בכרכת אבות בשם בוכ"ז והנה מקום כונת השם הזה הוא ג"ד ח"בו' האלו שם מלך שוור ומשיע ומגן וראוי לכוין כי פ"י אות ב' נעשי' מלך ופ"י אות ו' נעשה שוור וע"ז אות כ' נעשה ומשיע וע"ז או' ו נעשה מגן והענין הוא כמה שהודעתך כי אימא נקרי אהיה ומלא כי נה"י דאימא הם עם אהיה וכוונת שביארת בפסוק שופר' דם האדם בלדם ענין שם אהיה המתלבש טו"ך ז"ל שהוא שם מ"ה דלפנין וע"ש במקומו. והנה אמנעי' שהארות אימא אלו הם שמות של אה"י שם כל זה כשיואלות אלו ההארות מסו"ך ז"ל דרך החזה שלו מן אחוריו כדי לתקן ולבנות אה המל' אינם הם עמלם רק הארות המתפשטות מהם ולכן אינם נק' עם אהיה רק תמורתו ומילוטו שהוא שם בוכ"ז הנו' אשר הוא תמורת שם אהיה באלפא ביתא דאב"ג בלתי שגלחתי' כי אות א' נחלפת בלתי ב' ואות ה' נחלפת בלתי ו' שגלחתי' וזו המלכות אינו אלא בשם בוכ"ז ולא בשם אהיה וכוונת ענין שנתבאר אל"ט בשער השביעי בתיקון העבירות בענין תיקון עון הסוד והשבושה ושם נבאר כי קו המדה שבו נעשה ז"ל הוא שם אהיה וקו המדה של טקב"א הוא בשם בוכ"ז ג"י דל כבוד המלכ' הנקרא אור"ך היריעה האחת שלשים בלתי ורוחב ארבע בלתי כי זהו שיעור קו מדה כנו' שם ועי"ן שם היטב ביאור ענין זה. והנה לר"ך לבלא עתה ענין חזרת רחל פכ"פ עמו ומת ענינה דע כי ענין חזרה זו איננה עם ז"ל עמלו אלא עם יעקב ויובן זה כמה שנח"ל כי ד' חוונים הם הא' הוא זוג ישר' עם רחל והוא בשמיים ביום השבת. כ"כ הוא זוג ישר' עם לאה (ה) והוא

והנחת וביארתי: (א) פ"ן שפי"ק דס"פ פ"ב: (ב) כספ"ח ליחא שני טעמים הראשונים רק טעם הא': (ג) ז"ל ש"פ: (ד) כספ"ח הירחא ומשיע כ"י אמנעי' דאימא בג"ד דחל ומגן ס"ג ג"ד דאימא בג"ד דחל פ"י כס"ו משאר העמידה: (ה) פ"ח עשר השבירה: (ו) כספ"ח י' הנהם ח"ל מנע"ן כי י' לרקק והל"י י' מקום פנוי במקום דור המדבר ופ"ש. ועי"ן בדרות המטות. והכ"ז ש"ס חירן דלין מקום דור המדבר פנוי ללא מתכפל דח"ס אלא לפי שם ועי"ן שפי"ק דל"י: (ז) ר"ה כנ"ל וכן הוא כספ"ח: (ח) כספ"ח פ"ח טעמות נח"ל וכן וכן מ"ס כ"כ הנ"ל וכן מ"ס כ"כ לר"ך לר"ך וכן מ"ס דשפי"ק: (ט) ופ"י וז"ל וירדת למעט וכן הוא כספ"ח: (י) ופ"י וז"ל וירדת למעט וכן הוא כספ"ח:

הס בגי' שלש מאות יוד פממים ה"הסס בגי' מאתים יוד פממים ה"א
סס בגי' קך ושלשהס יחד הס בגי' כח"ו. והענין הוא כי ג' י"ה
הס שלשה מוחין והס למעלה בבחינת הכתר של הנקבה כי כל
בחי' מוחין שלה הס ממש י"ה כעוד אולגו. ואס נלרף כתר עס
אחנ הריהכל בגי' אשת"י כי אז נקרא אשת"י. אח"כ תקח שלשה מילויים
בלבד (6) כזה יה"א גם תקח שני אותיות מילוי אות יו"ד והס
רד והרי הכל ודיה"א והס בגי' כ"ז ולפי שהשלש יודין אין
במילויים שינוי לכן די לנו אס נקח מילוי א' לבדו אבל בלוח הדי"א

יש ג' שינויים במילואה ולכן אנו לוקחין שלשה שהס יה"א והנה
אסי תחבר תשי"א שהוא אשתי עס כ"ז יהיה הכל בגי' שלהבת
הרי תבאר ארץ ממש י"ה וילתה זו השלבה והוא כבוד ב' מוחין
של אר"א המהפשטים תוך נלח והוד כעוד וחמיון להמשיך ממש
השלבה הזו כדי לנרש הקליפות. גם דע כי אותיות שלהב' הס
אותיו שבת לה' שהוא סוד עליות שבת ש' בת ג' שהיא המלכות
העולה בנה"י שהס סוד ש' בגי' קיים שבה או כשעולה אל חג"ה
שגס הס סוד ש' והוא שלהבת י"ה כי ענין השבת קדושתו נמשכה
מן סס י"ה שהוא אר"א כעוד כי השבת נאמר בו כי עיקר של ז"א
לפי שעולין וז"ן עד אר"א ממש הנקרא י"ה וזו העל' היא הגורמ'
לאותה השלבה שתרד ותגרש את הקליפה כ"א הנמשך היה
ברוך על עקבו לא היחה הקדושה יכולה לעלות:

עוד לריך לבין בענין רחילת פ"ו במים חמין בע"ש והעטס
הוא כי הסכינה בימי החול רגליה יורדות מות ועסה רוחלת
רגליה מאותו כטיטופת שנדבק עס ועולים רגליה שהס הנה"י שבה
במקום חג"ה ועד"ו נעשה בכל העולמו' כבוד רחלתי את רגלי
איככה אטנפס אס אחזור להורידה במקום הקליפות. אח"כ לריך
ללבוש בגדי שבת ג' ודע כי מורי ז"ל הזהירי בענין זה שנאמר
ונלעד' שגס לכל בגי"א הוא לריך לעשות כן והוא שיהיה ששום מין
מלבוש וכיואל בו מכל מה שלבס האדם בימי החול אין ראו' ללבוש
ביום שבת ואפילו החלוק של שבת אין ראו' ללבוש בימי החול כלל
גם וההירי שבעת שלבשים החלוק של שבת בע"ש שאכיון שסס
קדוש זהיר"א' והוא השס של החלוק של השי"ת כנו' בספר
פירקי היכלות דר' ישמעאל וטובה זו מעילה מאד אל האדם כדי
שימשיך את הקדושה אליו. גם לריך האדם ללבוש כגדי לכן ולא
של לנשים אחרים וקבלתי וממיו ז"ל כפי הלצב וגוון המלבוש
שלוש האדם ביום שבת כענה"ו כן ממש יתלבס האדם בעה"ב אחר
פטירתו תמיד ביום השבת וא"ל כי בקבלת שבת פ"א נגלה אליו
נשמת חכס אחר שנפטר בימיו וראו' לובס שמורים וא"ל לפי
שענה"ו היה לובס שמורים ביום השבת שלכן היו מענישים אותו
עס להלבישו אחר פטירתו בגדים שמורים אף ביום השבת :

ודע כי אין לפחות מן ד' בגדי לבן והס המלבוש העליון והתחתון
והאזור אשר על לבושו התחתון והחלוק אשר על כשרו.
וראו'י למורי ז"ל בימי החורף היס לובס ביום השבת מפני הנינה
מלבוש א' של בגדי ארנמן תחת המלבוש הלבן העליון ולא היה
חושש רק לשיהיו לו ד' בגדי לבן עסס לבוש העליון והתחתון ואזור
והחלוק כגל'. וכן כיואל בזה ומספר ד' בגדים אלו הס כנגד ד'
אוחיות עס הו"ה כנו' כס"ה כבוד ח' כגדי כטובה ד' של זהב
אדני' וד' של לבן יהו"ה ואלו ד' בגדי לבן הס סוד בגדי עו' הכריא'
הכו' בחי' בהקדמה דמלכת לבס לבושין דבריא' ביומא דשבתא ודע
כי אלו הבגדים הס בחי' אור המקיף מבחון והוא סוד המלבושים
כמבואר אולגו בהפ"י שמריה כברכ' מלביש ערומים יע"ש. וטרס
שנבאר ענין קב"ש נבאר כמה מיני דרושי' בענין השבת ותוספת
שבת. ואחר כך נחזור לבאר ענין קבלת שבת בשדה הנה ענין
תוס' נשמה שנתום' בשבת הוא כי לריך שהכיון כי אותה הקל' הנק'
וטובה לו סניב והיא סוד קל' טובה אשר ביום שבת מהקדש' מקלטה
וזו ענין סוד תוס' קדושה ועיין במ"ש בס"ה בפ' ויקהל בר' ר"ג
פ"א בזה' עוד ענין תוס' שבת דע כי כל מה שאנו מתקנים
למע' ד' ע"י חפי' בימי החול נעשה הדבר ההוא עלמנו מחלוי'ה
ביום השבת וז"ס מה שאנו קורין אותו תוס' השבת והוא כי
הנה בימי החול אנחנו מעלים העולמות אל מקום הפניו שבין
כל עולם ועול' וכשבת נעשה הדבר הזה מחלוי' ואנו מעלים
לשולס הג' התחתוטים במקום שהיה הג' העליונו'. ולמעט בענין חקל

תפוחין יתבאר ענין המקו' הפניו מה ענינו :
אם תשיב משבת רגליך כו' כבר הודעתוך ארץ מה שנעשה
בימי החול ע"י חפלה נעשה ביום השבת מחלוי' ו) והענין
הוא כי הנה כלל שבת ערס שיסתללו בגי' תפלויותס כללנין
כל העולמות ג' בגי' כיד נה"י דעשיה נללנין ושולין בחג"ה
דעשיה וחג"ה כחכ"ד דעשיה. וחכ"ד דעשיה כנה"י דיורה ונה"י
דיורה בחג"ה דיורה כו' וכעד"ו עד רוס המעלות ומלא כי
בהעשות הדבר הוה נשאר מקום דנה"י דעשיה ריקס ומקום
איר פניו והמקום הזה הוא המקום שאנו קורין אותו שיעור
תחום שבת. ומלא כי ע"י הכללות אלו העולמות כל התכלית ו)
הוא לנורף נה"י דעשיה שיסתלקו למעלה וישאר ביניהם ובין
המקום של הקל' מקום איר פניו ביניהם שלא יתאחזו הקל'י.
והטעם הוא כי הנה"י הנה הס ירכין לבד מגופא אשר עס
הוא עיקר אחיות החילונים והרי זה דומה למי שמרים וטשא
רגליו למעלה שלא יטנפו רגליו בטיע וחמ"ש אס תשיב משבת
רגליך ר"ל אס תשיב רגליך למע' מסכת השבת וכעוד עי
הרגלים הס נה"י כי אלו נחוספו מחדש כי כל עיקר של ז"א
אינו רק ויק' חג"ה נה"י וכתעלו ונעשו בבחי' חכ"ד חג"ה והלורך
להתחד' מחדש כבו' תוס' את הנה"י. ועת' ביום שבת חוזרין
אלו הנה"י לעלו' ולשוט למע' אל מקומם ולהכלל עס ואמסס
היולא מחון לחתו' הוא גורס אדרבא היקר מכל זה :

היוצא מחון לתחום כבר נה"ל מה ענינו הוא פונס והנה
חפ"י לביד' תחומין דאורייתא עב"ו פטור ממיית'
והטעם הוא לפי שהוא מוליא את עלמנו מחון לתחום הקדושה
שהוא שיעור ב' אלפים אמה ב' מילין ה) כמ"ש אולגו ואינו פונס רק
את עלמנו שהוליא את עלמנו מחון לתחום הקדושה אל מקום הקל'י
אבל העושה מלאכה ביום השבת חייב מיתה לפי שגורס אל הקל'י.
הנקרא מלאכת חול להבנכס אל תוך קדושת שבת וגורס דע לו
ולולתו ולכן עושב גדול מאד ט) וז"ס מתחילה מות וימת והוא מלשון
חלל כעוד בהקדמת דפ' בראשית כי מכניס את הקל'י לתוך החלל
והמקום של הקדוש' סניק' שבת וזהו לשון חילול שבת. א) טעם למה
כל השבת הוא כבוד שביעית והוא נקרא שביעי'. דע כי הנה בכל
עו' מד' עולמות אבי"ע יש י"ס והס י"ס דעשיה וי"ס דיורה
כו' והנה סדרן הוא זה כי הג' ספי' עליונות שבבריאה י"ס להס
היכל א' כולל ללשבת ונק' היכל ק"ק דבר'י ועוד יש י"ס היכלות אחרות
לו' ספי' האחרים מחסר עד היסוד אבל ספי' המלכו' דבריאה
אין לה היכל בפ"ע. אמנכס היא יורדת למטה כהיכל ק"ק די"י
אשר עומד תחת הבריאה וכעד"ו בכל עו' ועו' כיד מנ' דאל'י
דהיכל ק"ק דבר'י' ומל' דבר'י' כהיכל ק"ק דיורה כו' וכעד"ו
בהכלס והנה ביום שבת מתהפך הסדר ונעשה הפך מן הנו' כי
אדרבא היכל ק"ק' בריאה המעלה באל' ומתהפך להיות אל' ממש
ואז נשארים בבריאה ז' ספי' תחתונ' בלבד וכן היכל ק"ק די"י'
מתעלה ומתהפך אל הבר'י' ממש ואז נשארין ז' ספי' בלבד ביני'
בו' היכלין לפי שהמלכות דיורה היא בהיכל א' עס ג"ר של עשי'
ומלא שאינכס רק ז' היכלין לבד וכעד"ו בכל ד' עולמות אבי"ע
וכן בכל בחי' פריעיות שבת העולמות כנו' וכולס הס ביום שבת
כסו' ז' לבד כי הנ"ר שכל עו' ועו' וכל בחי' ובחי' הס מתעל'
כנו' וזהו הטעם שכל שבת הוא כבוד שבעיות' ע) ענין השבת יא)
יש בו ב' בחי' בחי' ז' ו' ובחי' י"ג הבחי' הא' שהיא בחי' הו'
הוא באופ"ו כי הנה נתבאר במקומו רבי' כי ראשית העשי'
הוא ממש סוף היורה ועד"ו בכל עולם ועו' והנה ביום שבת
עול' ג"ר דעשי' ונכללין בתלכות דיורה ונשארין בעשיה ז"ת
בלבד כי הג' ראשונות נעלמו ונכללו תוך המלכות דיורה ולא
נשארו בגלוי רק הז"ת בלבד. והנה כאשר עלו ג"ר דעשיה
ביורה אין הז"ת דעשיה נשארים במקומו' הא' ממש כי גם הס
עולות אחר מדרגת ג' ראשונות ועולות ממותס ממש. המשל בזה
חכ"ד נתעלו במלכו' דיורה וחג"ה דעשי' כחכ"ד ונה"י בחג"ה
ומלאו מקום נה"י דעשיה פניוים וריקנים לגמרי וכעד"ו בכל
עו' ועו' כי ג"ר דיורה עלו במלכו' דבריאה וג"ר דבריא'
במלכו' דאל'י. וענין זה יתבאר לך כמה שהודעתוך כי ראש הבר'י'
הוא עלמו סוף האל'י. וכן בכל עו' ועו' וכמו שהענין הזה טוב

הגהות וביאורים: (א) ס' של ה': (ב) עיין דברי שלום דף ו' ע"ג טאה ג': (ג) ספ"ה פ"ד משנת השבת: (ד) עיין נ"ש דף ח"א: ס"ב ט"ב ל"ג ועיין חו"ה
ד"ו פ"ב ודף ר"א פ"א ודף י"ב פ"א טיפה ו' ובדף ל"ו ע"כ ד"ה ואח"כ: (ה) עיין ת"ח דף כ"ד ע"כ טיפה ח': (ו) עיין ת"ח דף ר"ז פ"א טיפה כ"ס:
(ז) ס"א כל התפלות: (ח) עיין נ"ש בשאלות להבחי התערב דף כ"ח ע"כ ובדפים ויילג בדף ל"א ע"ג טאה ס"ה ו"ל בענין כו' ויותר מה שקהס לנו בצימור
כ"ס תחיס שבת מדרבנן שיעור מילין כו' והרי אמרו אלפים אמה מיל שיעור תחום שבת ולא ג' מילין כתי"ס כ"ס ע"ל בש"ס נ"ג בשלח ד"כ
פ"א שורה א' שבת וכן גזרו חז"ל אלפים אמה דרבנן שהוא מיל אחד: (ט) כדי להמליך ולחזור נקדושה פ"ה בהקדמה לשער השבת כ"א פ"ב וכן היא
לחן סוף פ"ב: י) כ"כ א"מ וז"ס התפלות השכינה שבת שהיתה נכלית בחיל ועשה חורה למקומו ז"ל: יא) ספ"ה בהקדמה לשער השבת פ"א:

בעיני

לכיון תיקון חלות ציני העומר הנה בקשר הכונה נראה לדרך לאומרו מתיישב עם ויזל באומרוך לעבור במקל אדום כחיון אל מקשר ימי העומר שהם מיט כמנין אדום וכן באומרו למנלם צכל איה שבאזיה הלילה יעישו ואכבי לא ידעתי מה מקוה לתיקון חלות שהכי עיקר חמירת תיקון חלות הוא על היות ירידה רחל לצבי ונזויב ללא כתי צעור הכוונה הלא ככר כחצ הרצ דיומיס אלו על עומר נמשכים המוסין לאט לאט צוין ותיקון רחל להיות מהדווג איט אלא עד השבועות והיותו עתה מתקנים אותם איך היא יורדה לצריחה ואפילו שמליט צכל שבוע של עומר שמחמקת הנוקבא של אותה צמינה של אותה שבוע כתי צעור הכוונה דקבי [דפי ע"ב] אינו נקרא זויב גמור ותיקון גמור ואיכ לא שייך לומר זה שום ירידה ומחיל לא נמלא כל קדר צמינה ללא גיכ ונראה דאין זה אלא לוי תיקון ללא דוקא וזה אפשר שהוא ע"ד חמירת סי התפלות פשוטה צלי כונה כתי צעור הכוונה וצנה"ש דק"ד ע"א [ ] :

אח"כ

לומר תיקון ללא צמיהו צפסק וכן לכיון בלימוד התורה לשום להמשיך ללא כל אותן הארות והעעם שהיא מלה משומרת יעשי צ ובקשר יפה עשה דקליה יע"ש. ועיין עוד עם חל"י מה שהכריע דעחו לכיון ציני העומר בתפלות. ולע"ד לא דק יפה להכריע ולעשות מעשה הפך הכש"ש זל"ה שכתב צהדים דצרים גדולים ואזהרות גדולות שלא לכיון והוא הכריע דעחו לומר מזה דשהקו כל הי דצווחא יע"ש לע"ד אין זה הכרעה ואין לכיון כלל רק תפלה פשוטה כתייש צבי"ש דע"ו קטי"א [דכ"ה ע"ב וע"ד] ח"ל מי זה ערב אל לצו בקדר כונה התפלות שהם נסודרים לשאר ימות השנה לכונה בתפלות ד"ה העומר צודאי שאיש זה עונו יא"כ כי את קדש ה' חלל לתת אחיה לחיובים בקדושה ופוגם בצדקו שלו וצכל הפלותיו וחורחו ומחזיו ונעשיו העושים שיעשה צכל השנה צכולם ילך חשכים כי יחאחו צהם כיון טמחו להם יד צימים אלו כי פסק וימים אלו הם שורש לכל ימות השנה ובדרך שהולך צהם זה מוליכים אותו כל ימות השנה אפילו שבת החמורה כצטלו עליומה צימים אלו ואין צה עלייה העולמות והמשכת המי כשאל השבועות השנה יעשי:

הקדמת ערב שבת קדש

שם

צעי"ש ישתדל הוא בעלמו להכין לכי שבת ציום עשי ולא ציום ה' עער הכוונה ד"ל ע"ב [דק"א ע"ד] פניח ע"ב דשבת שיע סי ר"ן ועיין גיכ למחרי"ן בהגהותיו כ"י וכן כחצ הרין צחי לשבת כ"י ועיין בקשר ציה מנוחה: **מ"ש** וקודם חלות דוקא יגלה ראשו לכבוד שבת ע"כ עער המחלות פי קדושים דכ"ע: **מ"ש** יגלה ע"י ישראל דוקא ולא יגלה ולא ירחץ ע"י גוי דלא לאחערבא לולמא דידיה צולמא דגוי נח צוהר ח"א פי וחי דק"י"ו קטי"ב ועיין עם בקשר מקדש מלך וצוהר פרשת ויקרא דק"ד ע"ב:

מ"ש

ובפרע א"ס הוא משורש קין יחר להיות קרח אצל אותם דרישא דז"א לריך לגלה וכי שלא להעביר כל הדרכים יבית המלי של השערות שהוא מלי דייס דבגולמא ע"כ כל פרטי כונה זאת המלמית נחבא צעור המחלות פי קדושים ופי נשא [ועיין שאין ראוי לאשה לגלה שלא לצטל הדינין לגמרי עער המחלות עם:]

מ"ש

לקיים מלות לא חקישו פאת ראשכם עד ולא החככך צעערו הזקן ע"כ ה' המחלות פי קדושים ופי:

מ"ש

ויכיון לקיים מלות ולא תשחית את פאת זקך ולא יחחק עער הזקן כלל לא צעור ולא צמקפרי"ס

לא למעלה ולא למטה ואפילו אותם שחמק הזקן ולא יחלוש א"זה עער כי הם לנורות השפע חוץ משער השפס העליו ע"כ עער המחלות פרשת קדושים [עיין שו"ע י"ד סי קפ"א:] **מ"ש** ואח"כ יהתך לפורני ד"ו ורגליו אותם שכתגלו יותר ונכבד הצעור כי איקור גדול יש צהנחם כי הם קליפות ממש עער הכי ד"ל"א ע"ב [דק"ב ע"ד] פניח פי"ג דשבת ע"ש פ"ג ע"ב עער ההקדמות דפ"א וע"י וע"י צוהר ח"ב דר"ח ע"ב שיע א"ת סי קפ"א:

מ"ש ועתה אחר הטבילה דע"ש אינם מאירים עוד מן הקלי כבחול אלא מלך הקדושה ע"ד ע"ש עער הכי ד"ל"א ע"ב [דק"ב ע"ד] ועיין עם צקוף ע"ב דרחה הקלי מן הכגלים העליונים ומורידן אותם צתהום יע"ש פניח פי"ג דשבת ע"ש רוח"ק ד"ס ע"א:

(ב) כונת הטבילה

עם יכיון כי העוקה הוא כללות אסיה דההין שצנה"י דאיחא וכי עד ואח"כ יעצול שרת וכי ולא האדם קדוש יהיה ע"כ זה כונה כעת לא מלמיה איה מקומה דצרי דצ"ו [עער הלכותיים ד"ג ע"ד צפסקו ויאמר אלפים יהי רקיע וגו' עער רוח"ק דכ"ב יחוד משכב זכור יע"ש] ת"ח דק"ח רע"א. מ"ש לחבר מ"ס חתומים עם עליונים פניח פי"ג דשבת לחמו"ד האר"י יע"ש:

מ"ש

ולמקרה המ"ס וגו' ויקרא אלפים ליצטת ארץ וגו' כל כונה פי זה מצוה צעור רוח"ק ד"א ודכ"א ולא ידעתי מה ענין כונה צ כאן צעי"ש שח"י עם מצוה דכונה זאת הוא לתיקון עון משכב זכור ולא לכל אדם צעה הזאת ועיין בקשר אמת ליעקב דק"י אות ו' והוא צקשר חמדת ימים יע"ש:

(ג) שם

ויכיון לאסיה דההין ג"י מקוה ויכיון כי כל זה לכבוד שבת כי ד' היות ו"י אסיה ושם י"ה י"ס ה' אוחיות הם ל' לכבוד וכי ויעצול להפשיט צנדי חול וכי ויעצול צ' ויכיון לאסיה יהי שצצריהם וכי ויכיון לז' מרגלן כל זה צ"ה הכי ד"ל [דק"ב] פניח פי"ד ופי"ג דשבת ויעצול צ' ויכיון אליף חקד ה' גבר ובעלות מן הטבילה יכיון לעסמ"צ קטי"א קרי"ג וקטי"א י"ה גימטרי שבת ויאמר א"ס חשי"ב משבת נגלך ולא ינצ צמטפתח עער הכוונה ופניח עם ת"ח ד"ל"א ע"ב ו"ל"א מ"א שנה צמחית פי' דלריך לגב כ"ל:

(א) ענין רחיצת פי"ו

צמים חמין צעשי"ק דהנה מדע כי צ"י ימי המעשה שולטים ויק חגיית כה"י דלצ"ע כל אחד צימוז כמצוה אללית ענין זה צבורשו צמ"א [עיין סי ע"ה ד"א וד"ו וק"ט ע"ד המחלות פ"י צהר עער הכוונה דרושי יו"ט צית מועד ודרוש שניו החפלות קפר כה"ש ד"ט ע"ב עער מחמ"רצ"ב ד"א פי ויקהל] ופליטחם הוא כדי להגסיג ולהשפיע בעולמות והשפע שקצלו מאלילות מחוני שבת שעצבה כתי צ"ה הכי דרושי שבת ד"ל"א ע"ב [דק"ב] ופניח פי"ג דשבת ועיין באורך גיכ צוהר פי ויקהל ד"ג ושם נח עניי תיקוי וכתי השולחן צע"ש ונחה צההוא מדורא:

(ב) שם

והנה ענין רחילת פי"ו צמים חמין הוא לנורות על הסוף שלהוצא הנמשך ומגשח את הקלי פי הכי עם ע"ש פי"ג והנה ל"ל דצו"ש למיל משמע מחזיק דיליחא השלהבת לגרש את הקלי הוא ע"י הכנת השולחן צעי"ש וכאן משמע שהוא ע"י רחילת פי"ו ועוד מ"ש רחילת הפנים לדחות הקליפות מחצ"ד הלא אין אחיח הקליפות צמצ"ד כתי צעי"ש צ"י"ו פי"ו וצעור המחלות פ"י עקב צעע"ש הנצבת הידים צעה הרחילה למעלה ועיין צ"ה הכוונה חחילת דרוש נע"י יע"ש ואפשר ד"ש הפרש מ"א לטוקבא ולזה יולאה השלהבת י"ה מהצ"ד דכ"ר דטוקבא אח"כ מלמיה

ומספר אמות י"ה"א דמילוי ג' ה"ן העולים כמ"ה ה"יה ולהתמיד עם מספר הארת
ת"ס"א מספר כולם עולה שולהבת "

וירחץ פטו וינגבם, וידיו וינגבם, וכגלו וינגבם, ויכוין לרחוק רגלי המלכות דא"כ"ע
מטמפת רגלי" ולהעלות ה"הי שלהם לחג"ת שלהם

אח"כ יבט ל' בגדי לבן כנגד ל' אמות יתורה, שהם בגדי הנביאה נהם המלכות
השלון והתחתון והאזור שעל לבוש התחתון והחלק ויהיו לבנים כי כן ילבישוהו

בע"ה כפי לבשגווי בגדיו שלבש בעו"ה "

וכשילבש החלק יכוין לשם חלק של הק"ה זהו דר"א

וכשילבש הלבוש יכוין לשם . . . אכרת ר"א

וכשילבש מנעלו יכוין לשם . . . יוצפר"ר"ון

ומכל תבטיל אשר יבטל לכבוד שבת לריך לטעום ויזכה לחיים ע"ס טז עכ"ה

חיים זכו "

ויסדר השלחן ככתוב בפידור ברכת המזון של שבת "

דמיתו, כניש משה לבני ישראל בלחודייהו, ויהב לון שבת כמלקדמין, הדא הוא דכתיב ששת ימים תעשה מלאכה וגו'.

קנח) לא תבערו אש בכל מושבותיכם, הכא אית רזא דרזין, לאינן דידיעי חכמתא עלאה, רזא דשבת הא אוקמוה חבריאי. אבל רזא דא, אתמסר לחכימי עלינן, דהא שבת רזא עלאה הוא.

קנט) ת"ח בשעתא דיומא שתיתאה מטא זמנא דערב, כדין, ככבא חד מסטרא דצפון נהיר, ועמיה שבעין ככבין אחרנין, וההוא ככבא בטש באינן ככבין אחרנין, ואתכלילו כלהו בההוא ככבא, ואתעביד חד כללא דשבעין. וההוא ככבא אתפשט, ואתעביד כמדורא חדא, להיטא בכל סטרין. כדין אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טוריין, וקיימא כחד חוטא דסחרא.

קס) והאי מדורא דאשא, משיך לגביה גוונין אחרנין ו דלגו מניה. גוון קדמאה ירוקא. כיון דקיימא האי גוונא, סלקא ההוא מדורא דאשא, ודליג לעילא

חלופי גרסאות

ד ביומא שתיתאה בשעתא דמטי. ה מוסיף דערב שבת. ו לגו.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

הקליפות, ועמו ע' ככבים אחרים, שהם הע' שרים הנמשכים מהארץ השמאל, ואין בהם מדת הדין הקשה דרוח סערה, אלא, וההוא ככבא בטש באינן ככבין אחרנין, דהיינו שהזדווג עמהם, ואתכלילו כלהו בההוא ככבא, שמדת הדין הקשה שבכוכב נתפשט בכלום, ואתעביד חד וכו' ואתעביד כמדורא חדא להיטא מכל סטריין, שבחיבור עם ע' ככבים נעשה למדורת אש, שהוא דין קשה, הלוהט ושורף לכל הצדדים. כי דינין אלו קשים וחזקים מאד, ואין מי שיעמוד בפניהם, ואין לו תקון אלא גניזה. כמ"ש לפנינו (באות קע"ב).

וג' ספירות נה"י מכונים הרים, (כנ"ל משפטים אות רצ"א) וכשממשיכים חכמה הם בסוד אלף הרים, כי אלף היא כינוי לחכמה בסו"ה ואלפך חכמה. ח"ש כדין אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טוריין, וקיימא כחד חוטא דסחרא, דהיינו שנתפשט מסביב לנה"י, כדי לינק מהם.

קס) והאי מדורא דאשא וכו': ומדורת אש הזו, מושך אצלו גוונים אחרים, מן נה"י כנ"ל, שהם בפנימיות ממנו מן הגוון שלו, גוון א' הוא ירוק, שהוא הארץ קו אמצעי. כיון שכבר עומד גוון הזה, עולה מדורת האש ומדלג

מאמר מדורא דאשא שבערב שבת קנח) לא תבערו אש בכל וגו': כאן יש סודי סודות לאלו שיודעים חכמה עליונה. סוד השבת כבר העמידו החברים. אבל סוד זה נמסר לחכמים העליונים, כי שבת סוד עליון הוא.

קנט) ת"ח בשעתא דיומא וכו': בוא וראה, בשעה שהגיע יום הששי לעת ערב, אז כוכב אחד מצד צפון מאיר, ועמו ע' כוכבים אחרים, וכוכב ההוא מכה באלו ע' כוכבים האחרים ונכללו כולם בכוכב ההוא ונעשו בו כל השבעים אחד, וכוכב ההוא נתפשט ונעשה מדורה אחת לזהות מכל הצדדים. אז נתפשט מדורה ההיא סביב אלף הרים, ועומדת עליהם, כמו חוט אחד המקיף אותם.

פירושו. ששת ימים ה"ס חג"ת נה"י, ויום הששי הוא יסוד. ולעת ערב, היינו בסיום היסוד, שהערלה, שה"ס ג' קליפות כמ"ש לפנינו, מתגברת בשליטתה להפריד הזווג במלכות, שה"ס השבת. וז"ש, בשעתא דיומא שתיתאה, שהוא יסוד, מטא זמנא דערב, דהיינו בסיומו. כדין ככבא חד מסטרא דצפון נהיר, שככב הזה הוא הקליפה רוח סערה, כמ"ש הזהר לפנינו, שיש בו דינים קשים ממסך דמלכות דמדת הדין, ומתגבר להאיר מצד צפון, דהיינו מקו שמאל, להמשיך משם החכמה מלמעלה למטה, כדרך כל (דפו"י דף ר"ג ע"א)

על ההוא גוון ירוקא, ועאל לגו מניה, ושדי לההוא גוון ירוקא לבר, וקיימא ירוקא לבר, וההוא מדורא דאשא דככבא כלילא לגו.
 קסא) לבתר, אמשיך אבתריה גוון אחרא ז תניינא חוורא, וההוא חוורא עאל לגו, כיון דקיימא האי גוון, סלקא ההוא מדורא דאשא דההוא ככבא, ושדי לההוא חוורא לבר, ועאל איהו לגו. וכן כל אינון גוונין, עד דשדי לון לבר, ועייל איהו לגו, וקריב לגבי ההיא נקודה טמירא, למיטל נהורא.
 קסב) פתח ואמר, צ וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל חמא להאי חיוז, בתקונא דלא קיימא, בר בשעתא דשליט ההוא ככבא כדקאמרן, אבל האי קרא אוקמוה. והנה רוח סערה, אוקמוה, דהוה אתי למכבש כל עלמא, לקמיה דנבוכדנצר חייבא. אבל רוח סערה דא, איהו ההוא ככבא דקאמרן, דבלע שבעין ככבין אחרנין, ודא איהו רוח סערה ה דחמא אליהו, ה מפרק הרים ומשבר סלעים, ודא דקיימא תדיר קדם כלא, למיטר ההוא דלגו, כקליפה למוחא.
 קסג) ואמאי אקרי סערה. דסעיר כלא, עילא ותתא. באה מן הצפון, דהא מן ההוא סטרא קא אתיא, וסימנך, ה מצפון תפתח הרעה, דהא כמה סטרין אחרנין אתאחדן בההוא רוח סערה, ובג"כ נפקא מן הצפון.

חלופי גרסאות

ז ל"ג תניינא. ח דאליהו חמא.

מסורת הזהר

צ (יחזקאל א) יתרו עט צ"ד. ק (מ"א יט) ב"א לא צ"א. ה (ירמיה א) ויצא מב צ"ב.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

יחזקאל ראה מראה ההוא, בתקון שאינו עומד אלא בשעה שכוּכב ההוא שולט. כמו שאמרנו. כי אינו שולט תמיד, כי נגזו (כמ"ש) באות קע"ב) אבל מקרא הזה העמידוהו, והנה רוח סערה, העמידו, שרוח הזה בא לכבוש כל העולם לפני נבוכדנצר. אבל רוח סערה, זה הוא כוכב ההוא שאמרנו, שבלע ע' כוכבים אחרים. וזה הוא רוח סערה שראה אליהו, שנאמר עליו, מפרק הרים ומשבר סלעים, כי אין כח שיעמוד לפניו (כנ"ל באות קנ"ח) וזהו העומד תמיד לפני כל הקליפות מבחוץ, כדי לשמור אותם שמבפנים הימנו כקליפה השומרת המוח. פירושו. אע"פ שנגזו, נמצא כחו תמיד מחוץ כל הדינים, כדי לשמרם. והוא מטעם היותו שורש כל הדינים. ואם הוא היה מתבטל היו מתבטלים עמו כל הדינים.

קסג) ואמאי אקרי סערה וכו': ולמה נקרא סערה, משום שסוער הכל למעלה ולמטה, ואין מי שיעמוד לפניו. באה מן הצפון, כי מצד הזה הוא בא. וסימנך, מצפון תפתח הרעה. כלומר הוא עצמו היא בחינת דינים קשים של המטך דמלכות דמדת הדין, אבל

ומדלג למעלה על גוון הירוק הזה ונכנס לפנים ממנו, ומשליך את גוון הירוק לחוץ. ועומד גוון הירוק לחוץ, ומדורת האש של הכוכב הכלול מע' כוכבים עומד בפנים. כלומר שביטל הארת קו אמצעי ודחה אותה ושלט במקומה. שהוא מטעם, שבכל מקום שמתדבקים הדינים דמדת הדין הקשה, תיכף מסתלקים משם האורות. (כנ"ל ויצא י"ג ד"ה סתרא).

קסא) לבתר אמשיך אבתריה וכו': אח"כ המשך אחריו גוון אחר שני לבן, שהוא הארה מקו ימין. ולבן הזה האיר בפנימיות. כיון שכבר עמד הגוון ההוא עלה מדורת אש הזו של הכוכב, והשליך את גוון הלבן לחוץ, והוא נכנס בפנימיות, וכן כל שאר הגוונין, השליך אותם לחוץ והוא נכנס בפנים וקרב אל נקודה הנסתרת, שהי' עטרת יסוד, לקבל אור. כי אם היה קרב, היה האור מסתלק מן היסוד, מטעם הנ"ל שבדבור הסמוך, והוא היה מקבל, כנ"ל בגוונים. אמנם נעשה תקון שלא יוכל לקרב כנ"ל.

קסב) פתח ואמר וארא וגו': פו"א. וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. (דפו"י דף ר"ג ע"א)

קסד) ענן, בגין דאיהי [ס] סוספיתא דדהבא. ומסטרא דצפון כ אתאחדא דא. והאי איהי נקודה אמצעיתא, דקיימא בחורבא. ובגין דידע למפתי, שליט בגו נקודה דישובא, וכל מלין דישובא. בר ארעא דישראל, כד שראן ישראל בגוה, ל איהו ס לא שלטא עלייהו, ולבתר דחבו ישראל ל שלטא על ארעא קדישא, בגין דכתיב (ט) השיב אחור ימינו מפני אויב.

קסה) ענן גדול דא, איהו עננא דחשוכא, דאחשיך כל עלמא. תא חזי, מה בין עננא לעננא. ההוא עננא * דכתיב (ח) וענן יי עליהם יומם. (ק) ועננך עומד עליהם. האי איהו עננא דנהיר וזהיר, וכל נהורין אתחזון גו ההוא עננא. אבל עננא דא, עננא חשוך, דלא נהיר כלל, אבל מנע כל נהורין, דלא יכלין לאתחזאה קמיה.

קסו) גדול, אמאי אקרי גדול, והא זעיר איהו. אלא גדול איהו, כיון

חלופי גרסאות

מסורת הוהר

(ט) (איכה ב) ויצא קמ צ"ב. ת) (במדבר יוד) חלק ס ל"ג ענן. י ל"ג בגין. כ אתאחדת. ל איהי. ס ל"ג ג רג: א) (שם יד) חלק ג' קג: קל. קלו. ג רג: א) (שם יד) חלק ג' קג: קל. קלו.
 דרך אמת [ס] זוהם הזהב והוא מותרות הדין הנשפע מהגבורה שהוא בצפון (ומסיגי הדינים הקשים נעשו קליפות. הרשב"י).

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

פוספיתא דדהבא, דהיינו פסולת הוהב, והיא התוכא דיליה. הרי שענן גדול, שהיא פסולת הוהב היא מעצם קו השמאל ממש. עשה. אבל רוח סערה היא מבחינת דיגין דנוקבא, דהיינו ממסך דמלכות, אלא שבא מן הצפון. כנ"ל. והיא נקראת נקודה דחורבא, כנ"ל תצוה אות צ"ז) ויש, ובגין דידע למפתי, שפיתה את חוה להמשיך ממעלה למטה, שזה היה חטא עצה"ד. משום זה, שליט בגו נקודה דישובא, שנאחו בהמלכות, שה"ס נקודת הישוב. וכן על ארץ ישראל אחר החורבן. כי היא שולטת בכל מקומות החורבן. (כנ"ל תצוה אות צ"ח).

קסה) ענן גדול דא וכו': שואל, למה נקרא ענן גדול. ומשיב, שהוא ענן של חושך, שהחשיך כל העולם. בוא וראה, מה בין ענן לענן. ענן ההוא, שכתוב, וענן ה' עליהם יומם. ועננך עומד עליהם, זה הוא ענן המאיר ומזהיר וכל האורות נראים בו בתוך ענן ההוא. אבל ענן זה דקליפות, הוא ענן חושך שאינו מאיר כלום. אבל מונע כל האורות, שאינם יכולים להראות מפניו.

קסו) גדול, אמאי אקרי וכו': שואל, הוא נקרא גדול, ואם הוא חושך, למה נקרא גדול, והרי קטן הוא. ומשיב, אלא הוא גדול, משום

אבל הוא בא מן הצפון, דהיינו למשוך חכמה מקו שמאל כדרך כל הקליפות. כי כמה בחינות אחרות חוץ מצפון, נאחזים ברוח סערה ההוא. וע"כ אוה"כ עליהם. יוצא מן הצפון. כלומר, שקבל גם דינים דצפון.

קסד) ענן, בגין דאיהי וכו': ענן, דהיינו קליפה השניה שביחזקאל הנקראת ענן גדול. היא נקראת ענן משום שהוא פסולת הוהב. וזו נאחזת בצד צפון. דהיינו בקו שמאל, וזו היא נקודה האמצעית העומדת במקומות החרבים. ומשום שידע לפתות את חוה. הוא שולט בנקודה האמצעית של הישוב ובכל דברי הישוב. חוץ מארץ ישראל. בזמן שישראל שרו בתוכה לא שלטה עליה, ולאח"כ שחטאו ישראל, שלטה גם על ארץ הקדושה. משום שכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב.

פירוש, הקליפה הנקראת ענן, היא בחינת פסולת הוהב, דהיינו מקו שמאל ממש. כמו שהזהר עצמו מפרש (בפקודי רכ"ד ע"ב, ד"י) וזה לשונו, וכר איהו בארמותא, שהארת החכמה מקו שמאל המכונה זהב, מאיר ממטה למעלה. כדון איהו דהב טב, וכל ההוא דלתתא, דהיינו כמו שאומר מקודם לכן, שמתפשטא לתתא, דהיינו שהארת החכמה נמשכת ממעלה למטה, או הוא נעשה (דפ"י דף ר"ג ע"א *) דף ר"ג ע"ב)

דשליט. ד"א גדול, ההוא חשוכא גדול, כיון דכסי כל נהורין ולא אתחזון קמיה, ץ ואיהו ף גדול על כל עובדין דעלמא.

קסז) ואש מתלקחת, ץ דהא אשא דדינא קשיא, לא אעדי מניה לעלמין. ונגה לו סביב, אע"ג דכל האי קיימא ביה, נגה לו סביב. מהכא אוליפנא, דאף על גב דלית סטרא ף דא, אלא סטרא דמסאבו, נגה לו סביב, ולא אצטריך ליה לבר נש, לדחייא ליה לבר. מ"ט. בגין דנגה לו סביב, סטרא דקדושה ך דמהימנותא אית ליה, ולא אצטריך לאנהגא ביה קלנא. וע"ד אצטריך למיהב ליה חולקא, בסטרא דקדושה דמהימנותא.

קסח) רב המנונא סבא, הכי אמר, וכי נגה לו סביב, ואצטריך לאנהגא ביה קלנא, האי נגה ן לו, לגו איהו, ולא קיימא לבר. ובגין דקיימא ההוא נגה ן לו מגו, כתיב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן. מתוכה דההוא נגה. כעין החשמל : חש, מל, הא ן אוקמוה, חיוון דאשא ממללא.

חלופי גרסאות

ף איהו. ף שליט ; גדול ושליט. ץ דא. ף ל"ג דא. ך ל"ג דמהימנותא. ן ל"ג לו ן לגו ן אוקימנא.

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ללמד שהיא קרובה לקדושה, כי היא נמשכת מן המוקש שמשמים על פני התנין, כדי שלא יקטרג בזנב שלו כמבואר לעיל (פרשת וארא אות ק"ט ואות ק"י בהסולם עש"ה). ונמצא שהוא משמש לקדושה, וז"ש הכתוב, ונגה לו סביב. וע"כ אין צריך לנהוג בקליפה זו בזיון, אלא לתת לו חלק בקדושה, דהיינו שמניחים אותה להתאחו בבניה, אע"פ שבבינה עצמה אין דיגין כלל. אלא שהוא מחמת המלכות שעלתה שמה. כי זה בחינת מוקש לקליפות, כמו שמבואר שם בארוכה.

קסח) רב המנונא סבא וכ"ו : רה"ט, אמר כך. שהכתוב נאמר בדרך תמיהא, וכי נגה לו סביב. ע"כ צריך לנהוג בו בזיון, כי נגה לו, הוה, היא בפנים ואינו עומד מחוץ ומסביב לאש מתלקחת. ומשום שנגה לו, הוה, הוא בפנים. כתוב, ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה, של מי. מתוכה של נגה ההוא. כעין החשמל, היינו אותיות חש מל, וכבר העמידו, חיות אש ממללות.

פירוש. רב המנונא סבא חולק, ואומר, שצריכים לנהוג בזיון בקליפה אש מתלקחת, אע"פ שמשמשות לקדושה, כי הקדושה אינה מחוץ לקליפה, כלומר שאין הקדושה מתגלה אלא אחר שנתבטלה הקליפה ונדחית, שזה נחשב שהקדושה היא בפנימיות הקליפה והקליפה

משום ששולט. כלומר, שהוא גדול בשליטה, להיותו נמשך מן החכמה שבקו שמאל, כי הוא סוספיתא דדהבא כנ"ל. דבר אחר, הוא נקרא גדול משום שהחושך שבו הוא גדול, כיון שמכסה כל האורות ואינם נראים לפניו. והוא גדול, מכל הדברים הנעשים בעולם.

קסז) ואש מתלקחת וכ"ו : היינו שהאש דדין קשה אינה עוזבת אותו לעולם. כלומר, הקליפה עצמה אינה אש, דהיינו שאינה דין קשה, אלא שהאש עלתה מלמטה מרוח סערה והתלקחה בה ואינה עוזבת אותה לעולם. ונגה לו סביב. משמיענו, אע"פ שכל זה נמצא בה, בקליפה דאש מתלקחת, מ"מ, נוגה לו סביב. מכאן למדנו, שאע"פ שאין צד הזה אלא צד הטומאה, נגה לו סביב, שיש נגה והארת הקדושה מסביב, וע"כ אין האדם צריך לדחותו לחוץ. מהו הטעם. משום שנגה לו סביב, דהיינו שיש לו צד קדושה של האמונה, ואין צריך לנהוג בו בזיון, וע"כ צריך לתת לו חלק בצד הקדושה של האמונה.

פירוש. כי ג' קליפות אלו הם נגד הדינים שבמלכות ובז"א ובבינה. כי הרוח סערה נגד הדין קשה שבמלכות. והענן גדול, נגד הדין קשה שבגבורה דז"א, ואש מתלקחת, נגד הדינים שבבינה שהמלכות עלתה בה. ועל קליפה ג' הוה אומר הכתוב, ונגה לו סביב. (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קסט) אבל מבוצינא קדישא שמענא עלה רזא דרזין. כד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא, כדין ההוא מקדשא, ב אתעכב מלגלאה רזא דאת קיימא, מגו ערלה. וכד האי נגה עאל לגו, ואפריש בין ערלה, ובין מקדשא, כדין אקרי חשמל חש ואתגליא. מל, מהו מל. כד"א א מל יהושע. רזא דאת קיימא, ג אתעכב מלאתגלאה מגו ערלה.

קע) ואית רזא אחרא, דהא נהורא דיליה, אתחזי ולא אתחזי, וכד אתגליא חשמל אתעבר נהוריה. אבל רזא קדמאה, איהו ברזא דקרא כדקא יאות, וכלא שפיר איהו, ויאות הוא.

קעא) בהאי נגה, מפתו לאתתא, לנטלא נהורא. וע"ד כתיב, א וחלק משמן חכה, ד שוי ההוא נהורא לקבליה דברית. ובגיני כך ה מפתו ו ליה, ונטלא ז נהוריה. ודא איהו פתויא דמפתו לאתתא, דכתיב ז נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

חלופי גרסאות

ב (יהושע ה) תקוני זר ת"ו כא. ג (משלי ה) לעיל ב מתעכב. ג מוסיף דלא אתעכב. ד שרי. ה ממיסת. ו לה. ז נהורה. ז (שם) שם.

מסורת הזר

מדורא דאשא שבערב שבת

הסולם

מאמר

ומפריד כל הקליפות, והן בורחות, כמו שהחשך בורח מפני האור. ואז מתגלים החסדים המגולים מן היסוד. שה"ס קו האמצעי. ונקרא האור חשמל, מחמת שחש להגלות בשעה שכל את הערלה.

קע) ואית רזא אחרא וכו': ויש סוד אחר, כי האור שלו של הקליפות, היו נראים ואינם נראים, כלומר שעוד היתה בהם נהירו דקיץ, שהיתה נראית פעם, וכאשר נתגלה החשמל, נעבר אור שלהם לגמרי, אבל סוד הראשון שאמרנו הוא נמצא בסוד הכתוב כראוי. וסוד הזה אינו מתישב בכתוב. והכל יפה הוא ונכון הוא, ששניהם אמתים.

קעא) בהאי נגה מפתו לאתתא וכו': בנגה הזה, פיתה הנחש את האשה, חוה, לקחת אור. וע"כ כתוב, וחלק משמן חכה, כי שם אור הזה כנגד הברית, ומשום זה פיתה אותה ולקחה אורו. וזהו הפיתוי שפיתה את האשה, שכתוב, נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

פירוש. כי לעיל (אות קס"ד) אומר אשר הקליפה דענן גדול, פיתה את חוה לעץ הדעת, שאומר, בנין דייע למפתו שליט בנו נקודה דישובא. וכאן אומר, בהאי נגה מפתו לאתתא, אמנם אין הפירוש, שנגה פיתה אותה, אלא הקליפה דענן גדול, שהוא הנחש, הוא שפתה אותה, כמו שאומר לעיל, אלא כאן מפרש, באיזה אור, וכיצד, פיתה אותה

והקליפה שומרת ומסבבה בחוק. ע"כ אומר רב המנונא שצריכים להנהיג בה בזיון ולדחותה כדי שתתגלה הקדושה.

ומ"ש, מתוכה דההוא נגה, הוא חולק על ר' יוסי לעיל, (יתרו אות שי"א) שאומר שהחשמל הוא מתוך האש מתלקחת. ע"ש. ומ"ש חיון דאשא ממללא, היינו שנמשך הארתם מזווג קול ודבור, שהם זרין.

קסט) אבל מבוצינא קדישא וכו': אבל ממאור הקדוש, שמענו עליה סודי סודות, כשהערלה שורה על ברית הקדוש, לטמא את המקדש, דהיינו העטרה שה"ס המלכות, אז מקדש ההוא מתעכב מלגלות סוד אות ברית, דהיינו אורות חסדים המגולים בהארת חכמה, מתוך הערלה, וכשנגה הזה נכנס בפנים, ומפריד בין הערלה ובין המקדש, אז נקרא חשמל, שפירושו חש ונתגלה. שואל, הרי כתוב גם מל בחשמל, מהו מל. ומשיב, הוא כמש"א מל יהושע, ורומז על סוד אות הברית, שנתעכב מלגלות אורותיו מהמת הערלה, ועתה כיון שכבר מל נתגלה, ויהיה פירוש, חש לגלות משום שכבר מל הערלה.

פירוש. הערלה, כוללת ג' קליפות הנ"ל רוח סערה, ענן גדול, אש מתלקחת, וכשהיא קרובה ליסוד, ורוצה לינק משם, אז כל האורות נסתמים. ונגה, ה"ס הארת חכמה, כשהוא נכנס לפנים אל היסוד הוא מבוטל (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קעב) ת"ח, ביומא שתיתאה כד מטא זמנא דערב, דליג ׀ לגו, ההוא ׀ מדורה דאשא, וסלקא לעילא לאעלא גו גוונין. כדין מתקנין ישראל לתתא, ומסדרין סעודתין, ומתקנין פתורין, כל חד וחד פתוריה. כדין חד שלהובא נפיק ובטש בההוא ׀ מדורה, כיון דבטש ביה, מתגלגלן ׀ ההוא שלהובא, וההוא ׀ מדורה ועאלין בנוקבא דתהומא רבא, ואתמרן ׀ ויתבת תמן.

קעג) וההוא שלהובא איהו מסטרא ׀ דימינא, ובגין דהוא מסטרא דימינא, אעבר לההוא ׀ מדורה, ואעיל ליה לנוקבא דתהומא רבא, ויתיב תמן עד דנפיק שבתא. כיון דנפק שבתא, אצטריך להו לעמא דישראל לברכא על אשא, ונפקא ההוא שלהובא, בברכתא דלתתא, ושליט על ההוא ׀ מדורה כל ההוא ליליא, ואתכפיא ההוא ׀ מדורה.

חלופי גרסאות

ח ל"ג לגו ; מגו. ט מדורא ; נהורא ; נהורא מדורא. י מדורא. כ כההוא. ל מדורא. ׀ ל"ג ויתבת ; ויתבת. נ זכלא. ט מדורא. ע מדורא. פ מדורא.

מדורא דאשא שבוערב שבת

הסולם

מאמר

ועורכים שלחנות כל אחד ואחד שלחנו, אז יוצא שלהבת אחת, שהיא מבחינת הדינים דמלכות הממותקת בבניה, זמכה במדורת אש ההיא, כלומר שמתחבר עמו, כיון שהכה בו ונתחברו, מתגלגלים יחד שלהבת ההיא ומדורה ההיא ונכנסים בנקב תהום הגדול, ונסתרים ויושבים שם.

פירוש. אחר ששלהבת מצד מלכות הממותקת בבניה הכה ונתחברה עם מדורת האש, שהוא רוח סערה ממסך דמלכות דמדת הדין הקשה, אז קבלה המדורה בחינת דינים הממותקים בבניה מבחינת השלהבת ודיניה עצמה הקשים נבטלו, וע"כ נתגלגלו שניהם לתהומא רבא. ששם מקום דינים דבינה. כי מקום דינים דמלכות נקראים תהומא זוטא, וכיון שנתבטלו דינים הקשים דמדורת אש, אז יכלו להתגלות אורות השבת.

קעג) וההוא שלהובא איהו וכו' :
ושלהבת ההיא, היא מצד ימין, שה"ס נקודת החולס, שבה עלתה המלכות לבניה ונמתקה, (כנ"ל ב"א ט"ו ד"ה ההיא) ומשום שהיא מצד ימין, העביר הדינים של אותה המדורה, והכניסה לנקב תהום הגדול. והוא מטעם כי הקליפה רוצה להתאחו תמיד במקום יותר עליון, וע"כ כיון שניתן מקום לקליפה דמדורת אש להתאחו בבניה ע"י חיבורה עם השלהבת, תיכף עזבה הדינים שלה של המלכות, ועלתה לדינים דשלהבת שהם נאחזים בבניה ונתחברה עמה. (כנ"ל וארא אות ק"ט ק"י בהסולם) ויושבת

אותה, וז"ש, כהאי נגה מפתוי וכו' שפיתה אותה להמשיך ולקחת אור הנגה הזה. וז"ש, שוי ההוא נהורא לקבליה דברית, דהיינו שהראה לה איך הנגה הזה מאיר על הברית, ומפריד ומבריה כל הקליפות (כנ"ל אות קס"ט) ומבער כל הרע, להיותו הארת החכמה, ומחמת זה היה כחו של הנחש יפה, לפתות אותה לקחת אור הזה. אמנם כשהנגה מאיר בסוד הברית, הוא מאיר ממטה למעלה, כדרך קו האמצעי שהוא הברית, דהיינו יסוד. אבל הנחש, שהוא בחינת הקליפה דענן גדול, פיתה אותה להמשיך אור נגה הזה ממעלה למטה, בדרך הענן גדול (כנ"ל אות קס"ד) ובוה הכשילה. וז"ס שאמרו חז"ל שחטא עצה"ד היה שסחטה ענבים. דהיינו שהמשיכה הארת חכמה ממעלה למטה, כדרך הקליפה דענן גדול. וז"ס, שהנגה הציו קדושה וחציו קליפה. פירוש אם הוא דבוק בברית קדש, שמאיר רק ממטה למעלה, שהוא בחינת החצי דו"ק דג"ר, הוא קדושה גדולה. ואם הקליפות מתקרבים למשוך ממנו הציו השני שהוא ג"ר דג"ר הנמשך ממעלה למטה, אז היא קליפה טמאה, דהיינו ממש בחינת ענן גדול.

קעב) ת"ח ביומא שתיתאה וכו' :
בוא וראה, ביום הששי שהוא יסוד, כשמגיע עת הערב, היינו בסיומו, מדלג מדורת אש ההוא, שהוא רוח סערה, לפנים, ועולה למעלה לכנוס תוך הגוונין. (כנ"ל אות קנ"ט) אז מתקנים ישראל למטה, ומסדרים סעודות, (דפו"י דף ר"ג ע"ב)

קעד) תא חזי, כיון דעאל שבתא, ואתטמר ההוא ז מדורה, כל אשין
 ק דאשא קשיא אתטמרו ואתכפיין, ואפילו אשא דגיהנם, וחייבין דגיהנם, אית
 לון נייחא. וכלא תתא ועילא אית להו נייחא. כד נפק שבתא, ומברכין ישראל
 על נורא, כדין נפקין כל אשין דמתטמרן, כל חד וחד לאתריה. ובגין דלא
 לאתערא אשא אחרא, כתיב ה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת,
 והא אוקמוה, אשא דמדבחה אמאי.

קעה) אלא כד עאל שבתא, כרוזא קרי בכולהו ריקיעין, אתתקנו רתיכין,
 אתתקנו משריין, לקדמות מאריכון. כדין נפיק חד רוחא מסטרא דדרום, וההוא
 רוחא אתפרש ז) על כל אינון חילין ומשריין דלסטר ר ימינא, ואתלבשן ביה,
 וההוא רוחא אקרי לבושא דיקר דשבתא. כדין פתורי דהאי עלמא, מתתקנן
 ט) בחד היכלא. זכאה חולקיה דההוא בר נש, דסדורא דפתוריה אתחזי תמן כדקא
 יאות, וקיימא כלא מתתקנא, בלא כסופא, ת אינש כפום חיליה.

קעו) כד עאל שבתא, אצטריכו אינון עמא קדישא ט) לאסחאה גרמייהו
 משמושא דחול, מאי טעמא. בגין דבחול, רוחא ז) אחרא אזלא ושטיא ושרא על
 עמא. ב) וכד בעי בר נש לנפקא מן ההוא רוחא, ולאעלא ברוחא אחרא קדישא
 עלאה, בעי לאסחאה גרמיה, למשרי עליה ההוא רוחא עלאה קדישא.

חלופי גרסאות

ז מדורא. ק דינא. ר מוסיף שמאלא ימינא. ט וחדו
 כלא. ת אניש ; איניש. א ל"ג אחרא. ב וכדין.

מסורת הזר

ה) (שמות לה) יתרו קבג צ"ד.

דרך אמת ט) לרחוץ את עצמו.

מהו שבת

הסולם

מאמר

קעה) אלא כד עאל וכו' : אלא כשנכנס
 השבת, הכרוז קורא בכל הרקיעים, התתקנו
 המרכבות, התתקנו המחנות, לפני אדוניכם.
 אז יוצא רוח אחד מצד דרום, שהוא אור
 החסד, ורוח ההוא נפרש על כל אלו הצבאות
 והמחנות שבצד ימין, ומתלבשים בו. ורוח
 ההוא נקרא, לבוש יקר של שבת. אז השלחנות
 שבני אדם עורכים בעולם הזה מתתקנים
 בהיכל אחד. שהוא המלכות, אשרי חלקו של
 אדם ההוא שעריכת שלחנו נראה שם כראוי.
 והכל נמצא מתוקן בלי בושח, איש לפי
 כחו.

קעו) כד עאל שבתא וכו' : כשבא
 השבת, צריכים עם קדוש לרחוץ עצמם משמוש
 של חול. מה הטעם. הוא משום שבתול רוח
 אחר הולך ומשוטט ושורה על העם, וכשאדם
 רוצה לצאת מרוח ההוא, ולבא ברוח אחר
 קדוש עליון, הוא צריך לרחוץ עצמו, שישרא
 עליו רוח עליון הקדוש והוא.

תיח

ויושבת שם בתהום הגדול עד שיוצא השבת.
 כיון שיוצא השבת, צריכים עם ישראל לברך
 על האש. וע"י הברכה מלמטה יוצא השלהבת
 ויוצא ושולט על מדורה ההיא כל לילה ההוא
 דמוצאי שבת. ומדורה ההיא נכנע, כלומר
 שכחה נגנז.

קעד) תא חזי כיון וכו' : בוא וראה,
 כיון שנכנס השבת ומדורה ההיא נסתתרה
 בתהום הגדול, אז כל האשות דאש קשה
 נסתתרו ונכנעו, כי המדורה שהיא רוח סערה,
 היא שורש כל הדינים הקשים (כנ"ל אות קס"א
 בהסולם) ואפילו האש של גיהנם, ורשעים
 שבגיהנם יש להם מנוחה, והכל שלמעלה
 ושלמטה יש להם מנוחה. כשיוצא השבת,
 וישראל מברכין על האש, אז יוצאות כל
 האשות שנסתתרו, כל אחת ואחת למקומה.
 וכדי שלא לעורר אש אחרת מאלו שנסתתרו,
 כתוב, לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום
 השבת. וכבר העמידוהו למה מותר בשבת
 אש המזבה. (להלן אות רנ"ח).

(דפ"י דף ר"ג ע"ב *) דף ר"ד ע"א)